

Naročnina: doma na sküpní naslov mesečno 2 D., na posameznoga 2 Din. 50 par.

V inozemstvo mesečno 6 Din. Z M. Listom, M. Ogracekom i kalendárom letno 100 Din.

Plačati se mora bar mesečno naprej.

Štev. položnice 11806.

Rokopisi se ne vračajo.

NOVINE

SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Cena oglasov: cela stran 800 Din., pol strani 400 Din. i tak niže. „Poslano“ i med tekstem vsaka reč 2 Din. Mali oglasi do 10 reči 5 Din., više vsaka reč 1 D. 50 p. i oglasna taksa posebi. Popust po dogovori.

Kmečka Zveza.

Nad 80% vsega prebivalstva v Jugoslaviji pripada kmetskomu stani. V Slovenskoj krajini pa celo nad 90% vsega spada v kmetске vrste. To te-liko pomeni, ka komaj dobrih dva milijona ljudi je ne v kmetsoj vrsti, edenajset milijonov pa je kmetov. So mali ali vekši kmetje, je vseedno, kmetje, polodelci so, ki živejo iz obdelavanja zemle s svojimi kmetскими dlaní, štere so večkrat žülnate i štere neštetokrat moro brisati znoj z ble-doga ali od sunca pečenoga, večkrat tüdi posüšenoga i iztradanoga obraza.

Teh edenajset milijon kmetov ne moglo meti dozdaž nikše stalne orga-nizacije. Posküsiló se je na vse kraje, da bi je združila za nje goreča lü-bezen, pa odpovedala je vso to brigo sama kmetška vnožina. Meli smo lepo „Kmetško zvezo“ svoj čas. Od-povedala je. Nepoštena politika se je začela mešati notri, prišli so sebični agitatorje raznih strank i so razklali kmetško zvezo v Sloveniji na tri dele: samostojno, liberalno i krščansko. Svojega namena ne dosegnola, kmete ne združila, nego razbila, kmetске potrebčine ne zadovoljavala, nego je mirala, ar so kmetje ne bili stanovitni. Nazadnje je pa kmetскими stani so-vražen režim eše ime toga združjenja odpravo, gda je razpüsto kmetško zvezo. Tak je bilo v Sloveniji.

V Srbiji je kmetški stan eden najbolje zanemarjenih stanov, i vendar so kmetje raj šli v radikalno ali de-mokratsko stranko, kak bi podpirali svojo „zemljoradniško“ te, gda je mela poštenoga krščanskoga voditelja i zadrugara Avramoviča. Ne čüda zato, če so ne mogli na svojem položaji nikaj zboljšati. — Pokojni Radič je meo dar jezika, z šterim je mogo hrvatske kmete nagačati, da so šli v velikih šeregaj v njegovo „seljačko stranko“. A konec cele agitacije je bio razpad „seljačke banke“ i drugih zadrug, štere so vodili voditelje stranke, celo prišlo je večletni zapor nad bivšega radičevskoga ministra, dr. Nikiča, ar je v zvezi z Našičkov oš-kodovao državo, to je kmetški narod. Radičova seljačka stranka je bila vse, samo kmetška ne, čeravno je mela največ kmetov v svojem krili i je vsa-komí stani več pomogla kak kmet-skomi. Zrok je bio to, ka so kmetje slepo šli za rečmi. Nemo so poslüšali guč brez kmetškoga programa samo od razžaljenoga i krivice trpečega hrvat-stva, ne so se pa brigali za tisto, ka bi zavoženomi kmetскими gospodarstvi moglo kaj koristiti.

Pa vržimo en pogled tüdi na našo Slov. krajino. Dobičkaželni lüdjé, med njimi tüdi punokrvni narodnjaki, — so se vrgli na naš sirmasški kmet-ski narod, i ga napelavali, podmita-vali, strašili i celo z grožnjami silili, naj drago küpi agrarno zemlo, ka do oni meli tak več dobičkov. Najšeó se je pa sin kmetских starišov, koga si je Bog tüdi za svojega namestnika zvoló i te je z tistov lübeznostjov, z šterov je Kristuš krüh lomo lačnim, začeo svoje lüdstvo braniti. Nastavo njim je agrarno zadrugo, delao je noč no den s svojimi do popolne oslableno-sti, pred sodnijo je bio postavljen i zato-žen neštetokrat, obsojen, gda se je čüto popolnoma nedužnoga, na tri-tjedenski zapor z trdim ležiščem i postom te, gda niti zdravja ne meo; iskan je bio pri desetletnici oslobod-jenja celo na smrt, vse samo zato, naj prepriči razpad kmetškoga stana v Slov. krajini. I gda je to prepričo pri vseh, ki so ga bogali, so tisti, ki so se rešili, prvi bili, da so odstopili od njega; prvi so vervali lažem, da je v Švico odskočo z milijonami, gda niti počenoga groša ne meo v betegi, ka bi vrastvo plačao; neštete milijone so kmetje prišparali po njegovoj lü-

Kralj. banska uprava dravske banovine, I. No 3692/2. Ljubljana, 2. aprila 1936.

Predlog za osnóvanje samostojne katastrske uprave v Dolnji Lendavi.

Sreskemu načelstvu v Dolnji Lendavi.

Pri letošnjem zasedanju banskega sveta so člani istega iz srezov Murska Sobota in Dolnja Lendava izjavili prošnja, da se izposluje ustanovitev samostojne katastrske uprave v Dolnji Lendavi. Kraljevska banska uprava je v stvari intervinirala pri finančni upravi in je prejela od dravske finančne di-rekcije dopis, ki se v prepisu prilaga.

Izvolite o tem obvestiti člana banskega sveta g. Klekl Josipa.

Po odredbi bana banovinski svetnik: Podpis.

Ad I. No 3692/2.

Dravska finančna direkcija v Ljubljani.

Štev. 685-I ex 1936.

Občina Lendava, prošnja za ustanovitev katastrske uprave.

K vlogi od 27. 1. 1936, štev. 273.

O b č i n a

Lendava.

Da bom mogel cit. vlogo pred-ložiti finančnemu ministrstvu z upa-njem na ugodno rešitev, vabim naslo-vno občino, da mi predloži še *pravno-veljavno obvezo*, da je pripravljena prevzeti nase kritje *celotnih stroškov*:

1. za nastanitev nove katastrske uprave (vsaj dve veliki svetli in suhi pisarniški sobi s pritiklinami),

2. za kurjavo in razsvetljavo teh brezplačno preskrbljenih uradnih pro-storov in

3. za prevoz pohištva, spisov in katastrskih operatov iz Murske Sobote v Lendavo.

Tamkajšnji občinski odbor naj na svoji seji obvezno sklène, da bo občina vse navedene stroške v celoti in trajno krila iz lastnih sredstev.

Pravnomočni sklep obč. sveta mi predložite v iverjenem izpisku iz sej-nega zapisnika. Izvršnost sklepa naj pa potrdi tamk. sresko načelstvo.

Ko prejmem to listino, jo z vlogo predložim finančnemu ministrstvu, ka-teremu bom ustanovitev katastr. uprave v Lendavi toplo priporočal.

Finančni direktor:

Sedlar I. r.

Za točen prepis.

Ljubljana, dne 28. marca 1936.

L. S.

Podpis.

Ad I. No 3692/2.

Dravska finančna direkcija v Ljubljani.

Štev. 685-I-ex 1936.

Ljubljana, dne 25. marca 1936.

Predlog za osnóvanje samostojne katastrske uprave v Dolnji Lendavi.

K dopisu od 16. 3. 1936, I. N. 3692/1.

Kralj. banska uprava Dravske banovine v Ljubljani.

Na cit. dopis obveščam kr. ban-sko upravo, da sem v zadevi ustano-vitve katastrske uprave v Lendavi pre-jel od lendavske občine vlogo od 27. januarja 1936 št. 273, na katero sem isti občini poslal poziv od 18. febru-arja 1936 št. 685-I, ki je priložen v prepisu.

Na te poziv doslej še nisem pre-jel odgovora. Ko prejem pozitivno re-šitev, bom o tem obvestil kr. bansko upravo.

Finančni direktor:

Sedlar s. r.

bezni v agrarnoj zadrugi; i vendar so vnogi komaj čakali, da ga osramotijo, da zavrže agrarno zadrugo, ki jih rešila i se obrnejo v tisti tabor, šteri za nje nikdar ne bio, nego samo proti njim.

Kmetška zveza bo samo tak ži-vela i svoj sad obrodila na hasek kmetскими stani, če se kmetje ednok za vsikdar brez razlike odločijo za

Nedelska šola.

5. V špitali je red.

Nastenska vöra v bolniškoj sobi pokaže zajtra na — pet.

Vsmiljenka, sestra v belom plašči, prižge posvet. Tri nočne električne lampe zažarijo, v bolniškoj sobi za-vlada dnevna svetloba.

Velka večina betežnikov srečno vzdihne: „Hvala bodi dobromi Bogi, edna noč je palig za nami!“

Šteri so zadosta močni i šteri smejo iz postele — vstanejo. Falaček žajfe, kefico za zobe, pasto za zobe, brisačo nesejo betežniki v kopalnico. Tam se začne umivanje. Srečen je be-težnik, če se malo lejko zgible. Kak dete se špila pri pipi, iz štere vre mrzla, če ščeš tüdi topla voda. Skrbno se umijejo vsi, ništerni se tüdi obri-jejo. Vsaki si lepo počese vlase, ni-šterni prijatelje tobake skrivoma po-kadijo kakši falaček cigarete. Ob še-stoj vöri je vse čisto, vse leži v po-steli i čaka za drago sestro s toplo-merom.

Ob šestih mine nočna služba. Vsmiljenka, štera je od osme vöre večer mela službo, izroči betežnike dnevnoj sestri.

Dnevna sestra ne pride sama, sprevažajo jo dvorjeniki. Pa prle, kak bi začnoli delo, sestra poklekna i gla-sno molí jütrašnje molitev.

Komaj je molitev končana, že začnejo dvorjeniki i sestre posprav-lati postele, umivati betežnike, šteri ne morejo iz postele. Med tem opravi-lom vam primahe v sobo gospod Ciril, te prvi med dvorjeniki. Ne pride sam: puno košaro sveže pečenih žemlic i okroglih krühekov nesé, vsaki betežnik dobi svoje — potem pa tüdi kavó.

Hm . . . Kavó . . . Žitne kave, malo mleka vajenim lüdem je ta kava prava slaščica, za vsakoga — ne. Ednakost pri kavi tüdi zareže svojo bolečo ranico. Kaj bolšega vajeni lü-dje jo ne spravijo v žalodec . . . Pa tem je dana olajšava. Lejko dobijo hrano drugoga razreda, ali ne na por-go, plačati morajo taki . . . Kava dru-goga razreda je resan jako dobra, samo žemlica je menša i porcija tüdi menša.

Šterim ne diši kava, lejko do-bijo mleko, čaj. Vekši betežniki do-bijo tüdi falaček putra, kakše kühano jajce.

Pisma naših iz tujine.

Sauchy Lestree P. d. C. Francija. Prešastiti gospod urednik!

Najlepše se zahvaljüjem Vam, g. urednik, za vse Vaše trüde, za vso Vašo gorečo lübezen, štero mate do nas, ki smo raztepani po toj širokoj Franciji. Najlepše pozdrave pošilam Vam, prečastiti gospod urednik i celój Slov. krajini, pa zednim tüdi pozdra-vim vse Markovske farnike i gospoda dühovnika, posebno pa moje lübe stariše ino brate.

Žalostno mi je, da poredkoma idem k božoj službi, da sem pri ne-

Občina Lendava je že zglasala gotovo svoto za pomoč; tak bo naš srez deležen velike dobrote i olejšave, da lüdem nede trbelo hoditi v Soboto na katastr. upravo, z ednov potjov v Lendavi lejko vse opravijo.

njo pod vodstvom mož, ki majó srce i düšo za nje, ki ne iščejo svojega haska, nego dobrobit lüdstva, i — ka je najvažnejše, — da *kre teh tüdi vözdržijo stanovitno*. Ta jakost naj se preseli z denešnjov nedelov po spravišči za nastavitev Kmečke zveze v Črensovcih v vse naše kmete Slov. krajine, pa se lice naše zemle v boše obrne. Bog daj, da bi tak bilo.

Komaj je opravljen zajtrk, se že začnejo operacije. Strežnik, ali vsmi-lena sestra pozove betežnika v ope-racijsko sobo. Nazaj ga navadno pri-pelajo na mali kolicaj . . .

Ob devetih je vizita.

Ob enajstih se začne obed.

Kaj dobijo betežniki, če majó hrano tretjega razreda? Dobijo župo, meso, zmečkan krumpiš, kakšo pri-küho i če so potrebni, tüdi falaček krüha. Porcija je velka, lepo, čisto pripravljena, (za to se že skrbijo sestre!) — če što zmöre več kak edno por-cijo, — lejko dobi tüdi več.

Betežniki, šteri majó hrano dru-goga razreda, morajo čakati na obed do pol ednih. Morao njim prinese se-stra v lepih posodicah iz aluminija. Tri skledice stojijo edna vrh druge. V spodnjoj je župa, v srednjoj meso i kruplin, v gornjoj pa priküha. Por-cije so male, ali jako dobro priprav-lene. Betežnik drugoga razreda dobi tüdi malo kühanoga sadja i falaček peciya.

Pred dvanajstov vürov zmolijo betežniki angelsko pozdravljenje, dvor-jeniki pokrijejo pod z velikimi falati ovojnoga papera, v bolniškoj sobi je vse živo, vse se gible kak na senji, vrata so skoro vsikdar odprta, ar pri-hajajo gostje na obisk.

Dobro je tistomi, šteroga pri-dejo pogledat svojci. Ali tüdi tisti pri-dejo na račun, šteri so brez obiska.

Glejte, g. Kovač tüdi ne čaka na obisk. Mirno leži v posteli i gleda. Ne najdete knige, štera bi telko pove-dala, kak takše tiho i mirno opazüvanje.

Pride tiha ženica zmučenoga obraza, a z od joča rdečimi očmi. Pre-strašeno, boječa gleda po dugoj vrsti betežnikov, išče svojega. Prišla je praznih rok . . . No, ta ženska je žena, ali dovica. Če je žena, potem se vstavi pri starejšem mož, če je do-vica, pa pri močnom dečki. Mož, ali sin, sta steber družine. Mož ali sin ležita v posteli, doma je vse prazno, mrtvo, ne ga nikoga, šteri bi kaj za-slüžo. Stradajo. — Zato je prišla pra-znih rok, ali s punim srcem. Ne po-kaže, ali če maš dobre oči, itak opa-ziš, ka njene zmučene oči sodijo: ali pride domo, kak dugo ostane eše v špitali, kak dugo bo mogla ostati eše male dečica brez močnoga, delavnoga oskrbnika! . . .

dobroj katoličanskoj družini, kde Bogi neverjejo i k meši ne hodijo. Zato so mi na veliko veselje Novine, M. list i M. ogracek, v šterih najdem edino tolažbo.

Marija Časar iz Markovec.

Škaper Agneš, Matjašövcí, iz Fran-cije: „Dragi urednik Novin! V imeni Jezuša i Marije vas pozdravim kak dobrega pastira düš, ki so eti v tujini. Naj vas Mati Marija očuva eše duga leta, ka te nas tužne ovce po tujini razstepene branili. Prosim še nadale Novine i M. list, ka ta me ta lista to-lažila med etimi mrzlimi katoličanci. Naročim mojim domačim, vse naše domače liste, za sebe pa lepo povest i križno pot za postni čas. Pozdravljam svoje domače, vüjca Sukič Jürja, klo-büčara v Soboti, urednika Novin, gra-čke dühovnike, gračko faro i moje poznanec v Matjašovcih.“

Godina Marko, Sr. Bistrice, iz Francije: „Častiti! Primte pozdrave v miloj domovini. Naročim Novine, oš-tanem več let v Franciji, sem dobo do-volenje. Naročim tüdi za pajdaša Mau-čeca Novine i pošlem podporo na nje.“

NEDELA

Druga po vüzmi.

Berilo iz pisma svetoga apoštola Petra. Prelübi! Kristuš je trpo za nas i vam zapüsto zgled, da bi hodili po njegovih stopinjaj. On ne včino greha i tüdi zvijače ne bilo v njegovih vüstaj; gda je bio zasramüvani, ne sramotio, gda je trpo, ne protio, nego je prepüščao njemi, ki pravično sodi; sam je naše grehe na svojem teli neseo na križ, da bi mi grehom odmrli i živel pravičnosti i z njegovimi ranami ste bili ozdravljeni. Bili ste najpre kak zgüblene ovce, zdaj ste se pa obrnoli k pastiri i varih naših düš.

Evangelij (Janoš 10). Tisti čas je pravo Jezuš farizejom: „Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce. Najemnik, šteri ne pastir i ovce neso njegove, vidi vuka priti i ovce püsti i zbeži, i vuk jih pogradi i razžene. Najemnik pa zbeži, zato ka je najemnik i se za ovce ne briga. Jaz sem dobri pastir i poznaj svoje i moje poznaj mene, kak mene pozna Oča i jaz poznaj Očo; i svoje življenje dam za ovce. Šče druge ovce mam, štere so ne iz toga hleva; tüdi tiste moram pripelati: i poslušale bodo moj glas i bo edna čreda, eden pastir.

*

„Jaz sem dober pastir i poznaj svoje ovce i moje poznaj mene.“ (Jan. 10-14).

Nemrem vam povedati vsega, ka majo te kratke reči lepoga v sebi. S tem, da se Jezuš imenüje dobroga pastira, nam posebno razodevle dve svojivi želi. Prva žela vsakšega dobroga pastira je, da so ovčice rade pri njem, druga, da rade vživajo do bro hrano.

Posebno veselje napravla pastiri njegova živina, či je rada blüzi, či rada pride, gda jo zove, či rada jemle hrano ž njegove roke. Plašna, podivjana pa njemi dela žalost.

Jezuš je pastir vseh lüdi. Vsi smo njegove ovce. Da si on istinsko žele biti v našoj blüžini, je pokazao dostakrat. V temnoj noči se je rodio v samotnoj štalici, toda njegovo srce je zaželelo družčino. Poslao je angela po pastire, naročo je zvezdi, naj pripela modre iz jutrove dežele. Gda je kak dober pastir začno hoditi po judovskoj deželi od kraja do kraja, te je govoru ovčicam: „Pridite k meni vsi, ki se trüdi i ste obteršeni, jaz vas bom poživo.“ Kak je bio nejevoljen te boži pastir, gda so vučeniki branili dečici, tem malim agnjecom, k njemi priti. Pravo je: „Püstiti dečico, ne branite jim priti k meni, ar takših je kralstvo nebesko.“

Pa ne samo vabo i zvao jih je k sebi, nego šo je tüdi za ovcami i jih vodo v svojo ovčarno. Püsto je vseh devetdesetdevet ovc, štere so bile na dobrom kraji pa šo za ednov zgüblenov. Znamo, kak si je zbirao apoštola i vučenike. Toga ali onoga je pozvao za sebov od ribništva, drugoga je vzeo s cestninarske klopi, tretjemi je pravo: Hodi za menov! Ide v hišo cestninara Caheja, pri jeli sprejme grešnico Marijo Magdaleno, na križi obeča nebasa spokorjenomi razbojnik. Zaistino, njegova žela, njegovo veselje je bivati med človečimi otroki.

Druga, ešče bole goreča žela pastira naših düš je, da mi radi vživamo hrano, štero nam je pripravilo bole skrbno, kak bi mogla napraviti dobra mati za svojo deco. Poslušajmo ga, kak govori apoštolom pri zadnjaj večerji. „Iz srca sem želo to vüzemsko jagnje jesti z vami.“ Ešče prle kak je spremeno krüh v svoje telo, prle kak je pravo: „To je moje telo“, jim je vilo: „Vzemite pa jejte!“ I prle kak je pravo: „To je moja krv nove zaveze“, jim je naročo: „Pijte iz njega vsi!“

S toga vidimo, kak njemi je bilo pri srci, da bi mi vživali njegovo presv. Telo i pili njegovo presv. Krv. Kak milo nas vabi vse rekoč: „Glejte, stojim pri dveraj i klonkam; či što moj glas poslušaj i mi odpre, idem notri k njemi pa bom ž njim večerjao, on pa z menov.“

Don Bosko osvaja svet.

Don Bosko v radio. V Ameriki majo takzvano „Katoliško vöro“. To je predavanje v radio kakšega znamenitoga katoliškoga govornika. Milijonom i milijonom poslušavcom govori o veri, o kat. cerkvi, o misijonih i drugo vsefele. Tüdi Don Bosko je prišeo na vrsto. O njem je meo krasno predavanje profesor dr. Pavel Furley. On je pred par leti bio v Turini v glavnom i prvom zavodi. Vse ka je vido, njemi je napravilo neizbrisne spomine. O tom njegovom predavanji so pisali številni časopisi po širnoj Ameriki.

Don Bosko v cerkvi sv. Petra v Rimi. To je največša cerkev na sveti. Med številnimi stebri so že pri zidanji bile püščene v steni votline za kipe svetnikov. Vedno takšo votlino blüzi oltara sv. Petra so na želo samoga Pape postavili tüdi Don Boskov kip. Je iz mramora. Visiki je 6 metrov.

Don Bosko na bolševiškoj meji. Na Poljskom se nenavadno močno širijo salezijanske ustanove. Tak je tüdi začeto delo za mladino v Tudorovi v Voliniji, čisto na ruskoj meji. Za zdržavanje siromaške dece je grofica Jasienska dala vse svoje premoženje. Tüdi cerkev se zida na tom imanj.

Don Bosko ga je spreobrn. Za veliko proslavo, gda so sv. Oča pred dvema letoma Don Boska proglasili za svetnika, je prišeo v Rim tüdi pruski princ Leopold. On je bio luteranske vere. Že dugo časa je mislo na prestop v našo vero. To se je zgodilo na tiste velike slovesnosti v Rimi.

Don Bosko zaščitnik mladine v Mehiki. To je tista nesrečna dežela, gde že več let preganjajo katoličane. Vsi škofje so poslali prošnju v Rim, naj bi don Boska proglasili za zaščitnika (patrona) vse mehikanske mladine. Dne 26. juna lansko leto so jim to z veseljem dovolili.

Don Bosko na svetovnom kongresi. To je bilo lani v Salzburgu v Avstriji na IV. svetovnom kongresi Kristuša Krala. Bili so bečki kardinal, vsi avstrijski škofje kak tüdi predsednik republike Miklas i dosta drugih odličnikov iz celoga sveta. Med predavanji je bilo tüdi sledeče: „Dobrodelnost sv. Ivana Boska i Kottolenga“. Predavao je salezijanec Kavilja.

Don Boskov svetek po celom sveti. Gda sv. cerkev proglasi koga za svetnika, se sme tomi v čast opravlati sv. meša, ravnotak se smejo zidati cerkve i oltari v čast novomi svetniki ali svetnici. To se pa nekaj let ne dogaja po vsem sveti, nego samo v nešternih krajih. Gda pa sv. Cerkev določi za celi svet, te se sme i more. Don Bosko je bio proglašen pred dvema letoma, pa so že iz vseh krajov sveta škofje zaprosili Rim, naj rastegne svetek na ves svet. To želo so sv. Oča z veseljem spunili.

Don Bosko v Jugoslaviji. Poleg 8 že obstoječih zavodov, se bodo Salezijanci naselili v Split, Celje i Maribor. V Splitu se začne delovanje za mladino že to jesen. V te namen so škof odstopili svoj krasen zavod. V Celji se bo na sprotoletje drugo leto začelo zidati. Funduš je že küpleni, nabranoga je precu materijala i nekaj penez. V Maribori je že tüdi določeni kraj za prvo naselitev. Martinišče v Soboti je postalo preveč tesno. Na vsaki način se bo moglo razširiti, da bo prostora za 200 dijakov. V Vinokovih v Slavoniji majo sestre, takzvané Maloga Jezuš, vzgojni zavod, šteromi so dali ime „Don Boskov dom“. Tak je Don Bosko odišeo v te kraj, da pripravi pot Salezijanom.

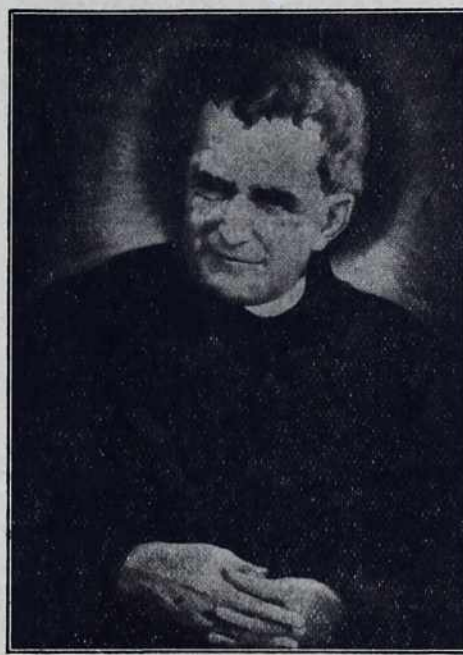
Don Bosko zaščitnik mladine vsega sveta. Zmerom več prošenj prihaja v Rim, naj sv. Cerkev proglasi sv. Ivana Boska za zaščitnika mladine vsega sveta. Zadnji čas je prišla prošnja tüdi od nemških škofov, ki so bili zbrani v Fuldi na grobi njihovoga apoštola sv. Bonifacija. Ravnotak bavarski škofje pod vodstvom kardinala Faulhaberja. Iz Čile Valparaíso vsi škofje, vsi kardinali, nadškofje i škofje iz Francije. Pismo Francoskih škofov se glasi:

„Svetost! Od onoga časa, kak je vaša Svetost prištel Don Boska med

svetnike, nega skoro varaša v Franciji, gde ne bi proslavili toga velikoga apoštola mladine. Dokeč je najpre te svetnik bio živ, je prehado mnogo naših varašov i krajov, deleč vsešerom dobroto pa tüdi čüdeže je delao. Te je šeo glas o njegovej svetosti od kraja do kraja, pa je ešče zdaj živ spomin na njega v premnogih naših krajih.

Sčem si je pa pridobo največ src, je bilo to, da je z očinskih skrbjov zbirao sirmake i zapüščene. Da bi tüdi denešnja mladino, štera nam je tak pri srci, občuvao pred jezero zankami, štere njoj nastavljajo, da to mladino rešimo i da bo mela posebnoga zaščitnika v nevarnosti, zato prosimo Vašo Svetost, da blagovoli raztegniti češčenje sv. Ivana Boska na vso katoliško Cerkev.“

Našteli smo samo par najnovjših dogodkov. Na stotine drugih pa bi ešče lejko. Istinsko nam je boža



Sv. Ivan Bosko.

previdnost dala z Don Boskom ednoga izmed tistih lüdi, ki so prava sreča za Cerkev i za krščanstvo. To so lüdje, ki nadalüjejo Kristušovo delo i navražajo na pot evangelija cele narode. Gda so sv. Oča Leon XIII. pi-

tali kardinala Nina, ka misli o Don Boski, je pravo: „Jaz ga nemam za navadnoga človeka, nego za velikana s širnimi rokami, ar je objeo ves svet.“

Gda ga je Cerkev proglasila za svetnika, je s tem priznala, da je Don Bosko vesolni, kak je vesolni njeni navuk. Vsaki den vidimo, ka je Don Bosko povsedi doma, kam pride s svojimi sinovi. Povsedi se prime njegovo delo i se udomači, kak da je tam zraslo. To pa zato, ar je vsako njegovo delo človekolübn, tak skladno z vsakšov narodnostjov, da včasik postane domače. Ve je Don Boskov düh pravi Kristušov düh. Te pa je ne samo za eden ali drugi narod, nego za celi svet.

Zato je ne preveč povedao Huysman, gda je pravo, da nihče od srednjega veka dale ne bode doživo evangelija kak Don Bosko. Tak tüdi danski pisatelj Jörgensen pravi, ka je bilo v 19. stoletu malo lüdi, ki bi toliko včinoili za širjenje evangelija, kak Don Bosko. On je bio istina vsem vse. Nikdar je ne mirovao. Ne samo, da je verno spunjavao naredbe svetoga Oče, nego je šo naprej i dale. Vse iz lübezni do pape. Udejstvovao se je v vseh formah apoštolstva. Svojim ustanovam, šterim je določo za prvi namen vzgojo mladine, je dodao obširno delovanje vsešerom, gde trbe podpirati Kristušovo delo.

Gda je ustanavljao salezijansko sotrudništvo, je ne meo edinoga i zadnjega namena, ka naj sotrudniki salezijanom pomagajo pri vzgoji mladine, nego jim je zarisao širši krog delovanja. Šteo je, da naj bodo sotrudniki i sotrudnice tüdi desna roka svojim župnikom v župniji i škofom v škofiji. Vse pa v hasek Kristušovej Cerkvi i za širjenje pravoga dühovnoga življenja v düšah.

Zato je sv. Cerkev v osebi pape Pija IX. z navdüšenjom potrdila Don Boskova pravila i obdarila z velikimi dühovnimi dobrotami. Ve je videla, ka je Don Bosko prišeo sv. Cerkvi na pomoč s celov armadov dobrovolcov, ki bodo pomagali cerkveni oblasti v spolnjevanji Kristušovoga naročila: „Včite vse narode...“ — R.

Spored Slomšekovih praznikov v Mariboru.

Dne 21. junija 1936.

Od 8½ do 9½ pohod mladine na Glavni trg.

Ob 9½ služba božja: Kratek nagovor prevzvišenega, nato tiha sv. maša, pri kateri poje mladina in moli skupne mašne molitve.

Po končani službi božji skupna molitev za beatifikacijo, nato spreved mimo Slomškovoga groba na Slomškov trg, kjer zastopniki mladine izročijo svoje prošnje prevzvišenemu v roke.

Opoldne kosilo.

Ob 14 večernice v vseh cerkvah. Ob 14½ spreved mladine, ki je v narodnih nošah, k igri „Naša apoštola“, ki se ta dan izvaja samo za mladino.

Od 21. do 29. junija 1936

razstava vsega, kar nas veže in spominja na Slomška. Razstava bo v kazinski dvorani.

Dne 27. junija 1936.

Sprejem gostov, zvečer slavnostna razsvetljava mesta Maribora, kresovi na slovenskih vrhovih.

Dne 28. junija 1936.

Ob 8. pontifikalna sv. maša.

Ob 10. stanovska predavanja: Za može: Slomšek, učitelj in vzgled krščanske moštosti. Možje, čuvarji Slomšekovih izročil v slovenskem narodu. — Za žene: Slomšek in slovenska mati. Vzgoja otrok po Slomškovih naukih. — Za fante: Fant po Slomškovem srcu. Vera, luč narodne omike. — Za dekleta: Pobožnost in nedolžnost srca, dva bisera slovenskega dekleta. — Dekleta v Slomškovih šoli. — Za dijaštvo in inteligenco: Slomšek, svetniški genij slovenskega ljudstva. Večnostno jedro Slomšekovih vzgojnih načel.

Ob 15. igra na prostem „Naša apostola.“

Ob 18. večernice v stolnici.

Ob 19. zbor slovenskih kolesarjev. Ob 20. koncert „Maribora“, Sattnerjev oratorij „Vnebovzetje“.

Ob 23. spreved mož in fantov z bakljami v prošnji procesiji, ki gre po mestu in mimo groba Slomškovoga na Slomškov trg. odn. v stolnico, kjer je polnočnica in skupno sveto obhajilo možkih. Pri polnočnici ima ljubljanskih škof dr. Gregor Rožman nagovor, mariborski škof dr. Ivan Jožef Tomažič pa sveto mašo.

Dne 29. junija 1936.

Od 3. zjutraj dalje: svete maše v vseh cerkvah in skupno sv. obhajilo ženstva.

Ob 8. do 9½ zbiranje udeležencev, dohajajočih v skupinah na Glavni trg. Ob 9½ prihod prevzvišenih škofov in drugih odličnikov ter nato služba božja. Pridiguje škof dr. Ivan Jožef Tomažič, sv. mašo daruje škof dr. Gregor Rožman.

Po službi božji kratek nagovor, ki ga govori g. dr. Franc Sušnik.

Spreved z Glavnega trga po Strossmayerjevi ulici mimo Slomškovoga groba na Slomškov trg, kjer zastopniki naroda izročijo prevzvišenemu prošnje.

Ob 14. v vseh cerkvah večernice. Ob 15. se izvaja oratorij „Vnebovzetje“. Ob 20. je igra na prostem „Naša apostola“.

Kmečki dugovje.

Zavolo toga, da je kriza ešče ne vnogo henjala, bo vlada v najkračšem časi izdala zakon, po šterom se vse eksekucijske odaje kmetov odložijo do 1. oktobra,

GLASI.

SLOVENSKA KRAJINA.

Črensovci. Na Cvetno nedelo popoldne je v Našem domu prosvetno društvo melo lepo i zanimivo predavanje o misijonih. Predavali so vlč. g. Radoha. Takša predavanja bi mogla biti po vseh farah. Posebno pa prosvetna i druga društva, kak tudi Marijine družbe i šole bi naj naprosile g. Radoha, da jim pridejo predavati. Namen predvanj je, da vsaki, ki vidi i posluša, dobi jasno sliko o razvoji pa delovanji katoliških misijonov. G. predavatelj majo na velikih papiraj zbrane i na debelo napisane vse najvažnejše podatke. Majo tudi zemlevide vseh poganskih dežel. To vse kažejo i pri tom razlagajo. Mi smo gospodi hvaležni. Tudi druge fare bodo zahvalne, da jih povabijo na predavanje.

Na podporo Novin so darivali v Din.: Horvat Treza, Žižki, iz Francije, 10 Din.

Prosimo, oglasite se. V Maribori bodo Slomsekovi dnevi na konci junija. V našoj staroj obleki nastopi 160 ljudi. Potrebujemo z Bogojine edno janko, rokavce i robec, kak so se inda nosile ženske, nagračeno ozajaj. Potem iz drugih vesnic edno pečo, en pocio, platene lače (brgüše), jopo, goban, pruslek prešiti i starinski kranščak. Pač minto za staro nošo. Vsaki dobi svoje nazaj, samo za minto se rabi. Prinesite v Črensovece na uredništvo Novin.

Grad (Gor. Lendava). Na Vüzenski ponedlek se je prinas ustanovilo Prosvetno društvo. Od toga društva smo že duga lejša senjali in čakali, gda bo ednok prišla vora i peršona, ki bo to društvo spravila na svet i v življenje. Lansko leto, kak smo dobili še ednoga kaplana, g. Škrabana, se je pa taki začnalo bolj glasno i živo govoriti od Prosvetnoga društva v Gor. Lendavi, štero društvo je najbolj potrebno v našem goričkom kraji. Resan po dugom čakanjji je zadnjič na Vüzenski ponedlek vdarila vora štiri po večernicaj, gda smo vidli se zbirati v farnoj hiši može, ženske, dečke i dekle z velikim veseljem, da bo ednok resni občni zbor za zaželjeno društvo. Taki nato g. kaplan Škraban pozdravi vse navzoče i se zahvali za tak veliko vdeležbo. Razloži navzočim, ka je pomen toga društva, da društvo ne politično i da društvo ma samo delati za izobrazbo, za napredek na gospodarskom polji, i da se zna točno ravnati po verskom mišljenji, pa da zna, kakša nova vest je za dobro društvo komunizem i da se ma vsigdar boriti proti slabim. Neve se naprej nikdar gda pride najmenjši veter, ki zna napraviti najvejšo nesrečo, ki ogrene celo naše življenje. Nato je govor g. Bačić, ban. svetnik ino povedao kak trno je potrebno takše društvo, v denešnjem casi celo za naš gorički kraj, gde se poleti dosta našega delavnoga ljudstva odseli v tujino. Dužnost naša je, moramo na to delati, da se društvo močno razvije. Čaka precj dela, skrbi, i požrtvovalnosti, če ščemo priti do zaželenoga cila, a toga se pa nam ne potrebno bojati, ve dobro znamo, da z božjov pomočjov i človečev močjov je do tegamao vsigdar bila zmaga i mora biti zmaga, ar je vera nam za podlago. Nato g. kaplan Škraban pozove navzoče, da se vpišejo v društvo. Takoj se je vpisalo 62 članov. Nato je sledila volitev odbora. Izvoljeni so bili sledeči: Predsednik g. kaplan Škraban Janoš, podpredsednica Žokš Verona iz Kovačevce, tajnik Kočar Alojz pismonoša i posestnik, Gor. Lendava, blagajničarka Šinko Kristina, Gor. Lendava, knjižničar Slamar Franc, Gor. Lendava, namestnica Kočar Terezija Gor. Lendava, Gospodar Žokš Alojs Vidonci. Odborniki: Bačić Franc, posestnik, Gor. Lendava, Železen Franc, posestnik, Gor. Lendava. Pregledniki računov. Zrim Anton Kuzma, Bačić Matjaš Gor. Lendava, Kovač Janoš, zidar Gor. Lendava. Razsodišče: Čantala Anton, posestnik, Motovilci, Torjanič Viktor, posestnik, Motovilci, Rogač Franc, cesar Gor. Lendava. Izvoljen odbor, ta-

ki odloči članarino za člane, ki ji je večina tudi taki naprej plačala, z navdušenjem da vsaki član i obeča da bo skrbno, da pridobi čim več članov. Imenüvano društvo je melo že preminočo nedeljo, to je 19. t. m. pri cerkvi popoldne ob 4 vüri akademijo. deklamacije i igro.

Ižakovci. Za nas Ižakovčare je bio brod nujno potreben tak, kak človeki vsakdenešnja hrana, s šterov si človek telo okrepi. Tak si ravno okrepi vsaki svoje siromaštvo, da si svoje pridelke lejko spravi na svoj dom, štero je dosegamao vse tam sprhnelo n. pr. drva, krma i stela. Mi smo v takšem položaji, da većinoma so naše šume za drva vse prek Müre. Spravljanje je pa ogromno žmetno bilo, ar je bio primoran vsaki den gospodar do 100-200 metrov na rami k vodi nositi i potom v ladji v nevarnosti prek pelati. Vsaki komad je bio v vročaj 6, 7 krat prle kak je bio na domi. Naši pridelki so imeli skoro več stroškov, kak so bili vredni. Zdaj zadnje čase smo več ne mogli nikam, zato smo bili prisiljeni kupiti brod, da si zboljšamo naše gmotno stanje. Najprle se zahvalimo vsem gospodom, šteri so nam dozday priskočili na pomoč i se tudi znova priporočamo. Vlüdno prosimo višje oblasti, da nas vslišijo v naših potrebčinaj. Tri mesece smo poti delali na ono stran Müre kaj takšega se redko gda vidi. Sto metrov poti po vodi i 80 metrov po močvirji, pa šče 14 metrov dugi most naredili i drugi kraj tudi 70 metrov po velikoj močvari smo delali. S tem delom smo si zvezali skupno naše sloge. Prosimo Kr. bansko upravo, da nam blagovoli podeliti enkratno podporo na pomoč za naš brod i mostove i za vreditve novih poti.

V Ižakovci, dne 13. April 1936. (Prošnjo vložite naravnost na g. bana. Vr.)

Prijava k privatnim izpitom na drž. real. gimnaziji v Murski Soboti. Privatisti, ki so se priglasili za polaganje izpitov i ne spadajo pod šolski okoliš mursko-soboške gimnazije (srezi: Murska Sobot, Dolnja Lendava i Ljutomer) morajo svoje prošnje za spregled šolskega okoliša predložiti ravnateljstvu drž. real. gimnazije v Murski Soboti najkasneje do 5. maja 1936., oni pa, ki spadajo v omenjeni okoliš, naj predložijo prošnje za polaganje privatnega izpita najkasneje do 10. maja 1936.

Ravnateljstvo.

Beltinci. Na Vüzemske svetke je nastopo v našoj cerkvi novi pesmarski zbor. Kritiko povemo po večkratnom spevanji.

Smrt na meji. Dva dečka sta prinesla duhan z Vogrskoga. Eden je vujšoe nazaj na Vogrsko i duhan ta zmetao, drugoga, ar ne obstao na zapoved graničara, je te k smrti strelo. Piše se Žolar Aladar 19 let star, doma iz Čentibe.

Ka bo v Veržeji 26. aprila. Trpljenje n. g. Jezua Kristuša (pasijon) ponovi Prosveta v Veržeji za svetek sv. Ivana Boska v Marijaniščnoj dvorani. Zavolo velikoga navala pri dozdajšnjih predstavah je moralo vsigdar mnogo ljudi še pred predstavo oditi. Zato bota še dve predvajanjji i to v soboto 25. aprila ob 7.30 večer, i pa naslednji den, t. j. v nedelo 26. t. m. ob 1/2 4 popoldne. Vstopnina po navadi. Bole je, da si že naprej zagotovite vstopnice.

Dvojen svetek, sv. Ivana Boska i M. B. Dobroga sveta, hišne patrone, obhaja z vso slovesnostjo salezijansko Marijanišče v Veržeji v nedelo 26. aprila. Spored kak druga leta. V soboto popoldne spovedavanje, večer ob 1/2 7 ih govor i popevane litanije z blagoslovom. Nato ob 1/2 8 ih predvajanje novoga Fr. X. Meškovega „Pasijona“ (Trpljenje N. G. J. Kr.) v zavodovoj dvorani. V nedelo ob 5 ih prva sv. meša pred izpostavljenim Najsvetejšim z govorom; slede druge sv. meše do 8 ih. Ob 1/2 10 ih govor in slovesna popevana sv. meša na prostom. Popoldne ob 2 govor in popevane litanije M. B. z blagoslovom. Taki nato (ob 1/2 4 ih) predvajanje „Pasijona“ v dvorani.

Gorički kot. Že dugo smo se nej oglasili, zato se nam je precj novoga nabralo: V nedelo 5. aprila je

Nova meša g. Žižek Karola.

Dnes tjeđen je prikazao svojo prvo sv. mešo Vsegamogočnomi pri krasno okinčanim oltari v Ljutomeri, novomešnik, g. Žižek Karol. Pri sv. meši ga je vodo mgs. g. Lovrec Andrej, ljutomerski župnik, dijakon je bio g. Radoha Jožef, salezijanec, subdijakon g. Munda Matija, ljutomerski kaplan i zbralo se je devet duhovnikov i osem bogoslovcev v družbi z novomešnikom, da se z njim zahvalno veselijo za veliko čast, štero je dosegno. Iz šestih far se je na jezere naroda zbralo, ki so prišli po novomešniški blagoslov. Predgao je g. Klekl Jožef, vp. plebanoš iz Črensovec. Vsebina njegove predge na kratko je: duhovnik je dober pastir, ar živi, trpi, mira i merje za rešenje ovc, duš, naj te spoznajo Jezua, naj si očuvajo najvejši kinč nedužnost, naj nazaj dobijo zgübleno življenje duše i naj v večno srečo k Jezui pridejo. Nad vse genljivo je bilo, da je novomešnik prečiščavao svojo betežno mater v klopi, ki so jo pripelali v cerkev i žnjov očo pa rod. Ob pol petih so bile popevane večernice.

Drugi den v ponedlek je pa skoro vsa svatba šla v prošeciji v Črensovece, v novomešnikovo rojstno faro, da bi svojo drugo daritev darüvao v tistoj cerkvi, v šteroj je postano dete bože pri sv. krsti. To romanje svatov iz Ljutomera v Črensovece je bilo tak lepo, da nam vsem ostane v globokom spomini. Okoli 80 belo oblečenih posvarbic je korakalo v lepom redi, za njimi godba i drugi svatje. Med potjov je vsa prošecija stopila na cintor, gde počivajo zemelski ostanki novomešnikovoga brata Alfonza, ki so ga nemili valovi Müre lansko leto objeli i zadušili. Alfonz je v velikih težavaj končao gimnazijo, i gda je stao pred zbiranjom pozvanja, gda je v svojoj plemenitoj duši delao načrte za bodočnost, ga je med kopanjom vzela Müra i vse načrte prekrižala. Strašen vdarec je bio to za vso dobro Žižkovo družino i tudi za brata novomešnika velka preskušnja. Trpljenje jiva je združilo v velkoj bratskoj ljubezni, ki ne vgasne nikdar, dokeč srce bije, zato je prva novomešnikova pot bila na cintor na grob brata Alfonza, da njemi podeli svoj novomešniški blagoslov. Oči vseh so se zarosile — brez reči smo stali okoli groba, nato pa se tiho poslovlili i nadalüvali pot v Črensovece med prepevanjom pobožnih i veselih pesmi.

„Blagi mamacji Žirovnikovi v trajen spomin!“

Umrli 23. februara 1936.*

Poznala nisem te, o žena, blaga plemenita, in vendar ti ljubezen moja, v srcu skrita, postavlja danes skromen, vdan spomin, prihajajoč iz srca skritih — bolečin! —

Da bila si najboljša, blaga mati, to mi po otroku Tvojem dano je poznati! V njegovo dušo ti vcepila si ljubezen do Boga, ožarjala z žarom materinskim, — njegova pota vsa!

Ti vedela si eno, — žena plemenita, da pred Bogom žrtv Tvoja ni nobena skrita! Uslišala si prošnje svojega ljubečega otroka, osrečila njegovega življenja časna in večna pota!

Edinka Tvoja, Bogu se je darovala, za nesrečne noć in dan se žrtvovala! Noć in dneve ob trpečih zvesto čuje, v duši njeni pa ljubezen Večnega kraljuje!

Ti slutila si takrat, mamica premila, ko zadnjič si od hčerke drage se ločila, ko zadnjič si objemala predragoga otroka, Da ob zatonu so, tvojega življenja, — težka pota?

O mati! S srečo v srcu takrat na domovje svoje si hitela, in hvalnice je Bogu tvoja blaga duša pela! Saj vedela si, da je srečen Tvoj otrok, da njegove misli, pota so le Bog!

* Našoj sotrudnici gdč. Razlagovoj je z velikom ljubeznostjov dvorila v betegi v plujskoj bolnici jedina hčerka matere Žirovnikove, usmiljena sestra, V zahvalo za dvorbo je betežnica objavila to pesem.

jürjanski g. oskrbnik sprijao v tretji red 25 žensk, naslednji ponedlek je pa bio v župnijskoj gošči dečji den: to se pravi serdiški šolarje se pod vodstvom svojega vučitelstva zasadili okoli 1000 mladik akacije. Na veliko soboto večer pa na Vüzem smo v dežji, na Vüzenski ponedlek pa v lepom večeri kresovali; neštetni ognji so bili krasno sestavljeni v obliki monštrance i križa, v Kruplivniki smo pa vidili celo nekaj deset ognjov zapored v ednoj vrsti; se razmi, da je istočasno tudi pesem preganjala mrz iz src, s karbidom smo pa strelali že celi veliki tjeđen.

Prek Müre smo se srečno pripelali, čeravno so se neštterne male malo bojale, ka so se šče prej nigdar na brodi ne vozile. — Na Sr. Bistrici je pri slayoloki novomešnika počakalo vngno ljudi, gde ga je deklica pozdravila s pesmicov. Nato pa so se vsi pridružili svatov i skupno v lepom redi med prepevanjom i igranjom godbe korakali proti Črensovcem. Čeravno je bilo lepo vreme, je črensovska fara svetešnje zgledala. Na poli skoro nikoga. Pri cerkvi puno ljudi, ki so do edenajste vore mirno čakali prihod novomešnika. Med zyonenjom zvonov ga je vnožica obinola i sprevedila v cerkev, gde se je ob edenajstih začnola sv. daritev. Tudi pri toj meši so predgali novomešnikov prijateo g. Raduha Jožef, salez. duhovnik i so gučali od duhovnika, ki je toti boži namestnik pa itak človek s človečimi falingami. Verniki naj majo potrpljenje z njim i naj molijo za dobre dušne pastire. Ob dvanajstoj vüri je predga minola, nato se pa nadalüvala meša i se končala ob pol ednoj. Po sv. meši so vsi navzoči — bila je puna cerkev — dobili novomešniški blagoslov, nato pa je bilo darüvanje okoli oltara i delitev podobic. Svatje — ljutomercani so šli nato v dvorano „Naš dom“, gde so bili lepo pogoščeni. Čeravno trüdni so se v Črensovcih nad vse dobro počutili. Gg. duhovnike i bogoslovce, ki so prišli v Črensovece delit veselje z novomešnikom, pa so pogostili g. Klekl Jožef v svojoj gostolübnjoj hiši. Med obedom so g. Klekl pozdravili novomešnika i njegove domače, s šterimi so že od negda v prijateljskih zvezaj. Novomešnikova sestra Veronika je leta 1919., gda so bolševiki obiskali našo krajino i iskali njenoga voditelja g. Klekl Jožefa na smrt, toga rešila smrti. Gda je med bajonetami stala mala drobna dvajstiletna i so njoj divji vojaki grozili, da jo na mesti strelijo, če ne pove, gde so g. Klekl, je junaško odgovorila. „Ne povem, ne izdam duhovnika“. Iz toga se vidi, kakše visiko spoštüvanje je mela hiša Žižkova do duhovnikov. V zahvalo za to veliko junaštvo njim je dobri Bog poplačao s tem, da si je tudi pri njih zbrao svojega služabnika za visoko duhovniško službo.

Po obedi so bile popevane večernice, potem pa so se svatje podali na novomešnikov rojstni dom, gde so preživeli svoja dečinska i mlada leta. Velko dvorišče je bilo skoro napunjeno z ljudmi, ki so z genljivim srcem i skuznimi očmi poslušali novomešnikove reči, s šterimi so se spominjali svojih dečinskih let, kah so po tej jablanaj plazili, trgali jabuka.

Od tü so se gostje podali nazaj v Naš dom, gde so se z novomešnikom pripravljali za odhod nazaj v Ljutomer. Med veselimi pesmami i godbov smo se poslavalaj z najlepšimi spomini.

Rojstna fara novomešnikova se najlepše zahvali ljutomerskoj fari za vso njeno gostolübnost i darovitost, s šterov je novomešnika podprla, da je lahko dosegno svoj clo.

Zdaj mamica, končana tvoja je zemeljska pot, za tábo toži, plaka bridko tvoj otrok! Ker tujina ni mu mogla dati, da še enkrat videl bi te, — zlata mati!

Težavna bila tvoja pot je skoz življenje, na njej te spremljalo je le trpljenje! Saj vsaka mati je ljubezni mučenica, za svoje drage, — žrtv tiha vdana skrita!

Odšla si, mamica premila, a vemo, da za vedno ti nas nisi zapustila, „Na svidenje“, je tyoje klicalo srce, ko k večni si molitvi sklenila roke!

In vendar, mati, srce trpi in plaka za teboj, saj otrok srečen ni, če ni s teboj! Brez tebe, mati zlata, sreče ni, brez tebe, solnce zlato, otroku ne sveti!

Ti siplješ sreče mu na pot življenja, rešuješ ga gorja, bolesti in trpljenja. Kot pelikan daruješ se vsa zanj, ti mati si otrokov, — življenja zlatih sanj!

Vem sestra, da je bridka tvoja ból srca, ker v grobu spi ti mati, — srčno ljubljena, A veruj mi, da za bridkim tem slovesom, sledilo bo, veselo svidenje, z mamico, — očetom!

Glej sestra! S križem v roki hodiš skoz življenje, sirotam ti je dano lajšati gorje, trpljenje! Zaupno svoj pogled na križ upri, tolažbo našla v Njem boš in moči!

Usmiljenka! ti žrtv si ljubezni, nauk ponavljaš Kristusov vsevredni, ti samaritansko delo izvršuješ, — k Bogu duše vodiš in rešuješ!

Viki Razlagova.

RAZGLAS

Cijenjeni biciklisti! Naznanim vam, ka sam odpro

Mehaničarsko delavnico v Lendavi

pri trgovini Weissensterni Naredim brzo i poceni vsa dela, štera prido kak spajanje z oksigenom itd.

Z odličnim poštovanjem ŽGANEC MIO, mehaničar

K odaji je hiša

z grüntom, ki meri 550 kvadr.-metrov. Oda se po popoldne ob 1 licitacij maja 17. v Bogojini 26

Ceste i poti v Slov. krajini.

Te delimo pri nas v glavnem v tri dele: Državne, banovinske i občinske. Poleg tej pa so ešče štrte, štere zdržujeta cestna odbora v Soboti i Lendavi.

Za državne pri nas lejko pravimo, ka so v dobrom stanju. To pa zato, ka so starejše i vtrjene i ka se pravilno v pravom časi dovaža prod ali sekani kamen. — Od banovinskih toga ešče nemremo trditi i to z razloga, ka so zgrajene v novejšem časi i so še nevljene.

Ka bi pa naj pravili od občinski cest? Te so većinoma primerne i celo ništerne prav dobre. V tom pogledi ide gvišno zasluga našim dobrim kmetskim očakom, šteri vladajo že duga leta občine i posamezne kraje. Med tem po so tudi kraji, kde so posebno stranske ceste i poti grde i zapuščene, či gli, ka so vsi pogoji dani brez vsaki stroškov za dobro vzdrževanje tej cest. Vej se pa nanč zdaj na sprotoletje niti eden žlak ne da zavravnati, liki se po njih vničujejo kola i muči živina. Vse to gvišno ne v panos i čast tistim, šteri vladajo te kraje. Štrte vrste cest, štere zdržujeta cestna odbora, pa mi zovemo strankarske ceste. Ve pa je to ščista pravično ime. Za te ceste se nam obečalo pri vsaki volitvi, ka do postale banovinske. Da pa volitve minejo, te se pa tudi cestni odbor brani voziti kamen i je zdržavati. Zgodilo se je že, ka cestni odbor ne šteo dati voziti kamna i občina tudi ne i tak so na sprotoletje motorje voževali v blati. Včas se je šteri po več vör mantrao, dokeč njemi neso naši možje pomogli svojimi plečemi iz blata.

Med temi cestami, štere zdržujeta cestna odbora, so tudi takše, ka bi po pravici mogle spadati v prvi razred banovinskih cest.

Vzemimo samo cesto, štera pela iz Veržeja skoz Dokležovje i Bratonce na glavno cesto Lendava—Sobota. To je edina cesta, štera veže našo lepo krajino z brati na onkraj Müre. To je prometna cesta, ka se lahko koso s šterov šte cestov pri nas. Od leta 1928. naprej se na toj cesti povprečno vozi dnevno nad 19 žmetni tovorni i osebni avtomobilov. To je letno 6935 i v 8 letaj se je pelalo na toj cesti nad 55.000 (55 jezero avtomobilov). Kde je pa ešče ves drugi promet s kolami, biciklini, motorbiciklini itd.

To je falat ceste, štera ne meri niti 4 km i zato nego penez niti pri banovini niti pri državi. Mi to ne verjemo i trdimo svoje, ka je vzrok v tom, ka se tak najležej ljudstvo za nos vodi i poleg Müre na bregi lovi lepe ščuke. Takšega dela i oblub naj bo ednok konec. Mi smo teh že siti od

Delovanje Protituberkuloznega dispanzerja v Murski Soboti.

Protituberkulozni dispanzer je začel poslovati 1. okt. 1935 leta. Banska uprava je dala na razpolago v banovinski bolnici laboratorij, ki je obenem uradna soba šefa splošnega oddelka, ter vse potrebne pripomočke: Westergrenov aparat, brizgalke, barvila za izmeček, rentgeno, vse brezplačno, samo za uporabo toka pri rentgenu plača dispanzer bolnici mesečno 100 Din. Ko se je ustanovil dispanzer, je banovina po Protituberkulozni zvezi prispevala 8000 Din, OUZD (bolniška blagajna) 3500 Din, tovarne Benko, Cvetič in Šiftar po 500 Din.

V l. 1935 smo imeli vseh pregledov 227, rentgenskih pregledov je bilo 200, 44 je bilo preiskanih izmečkov, tuberkulozna reakcija je bila 16-krat izvršena, kri je bila 164-krat kontrolirana, pneumothoraxov smo dali 11. Od teh je bil popolnoma zdravih 19, z zaprti in deloma ozdravljeno jetiko 113, z odprto jetiko 7, aktivne jetike 20 slučajev. Druge bolezni smo konstatirali v 68 slučajih. Sestra je posečila 13 družin v mestu in 32 hiš izven M. Sobote, in sicer: Bakovci, Krog, Puconci, Čikečka vas, Gorica, Martjanci, Mlajtinci, Veščica, Beltinci, Črensovci, Mostje, Gomilica, Turnišče, Filovci, Hotiza, Dokležovje itd., nekatere kraje večkrat. Dolžina poti pri poseti izven M. Sobote je 384 km., mesečno povprečno 125 km. Namen posetov je, da se ugotovijo higijenske in socijalne razmere v katerih žive tuberkulozni, da se opozori prebivalce tehi hiš, kako naj se branijo proti eventualni infekciji, da se odprta tuberkuloza izolira v bolnico, da se tako predvsem deca nadalje ne okužuje.

V januarju tekočega leta je bilo pregledanih v dispanzerju 403 oseb. Dne 30. l. se jih je javilo skupno 116, ki so bili vsi klinično in rentgenološko pregledani. V mesecu februarju je bilo pregledanih 186 oseb, in v marcu do danes 97. Skupno je bilo pregledanih v tem letu do danes 687 oseb v dispanzerju. Od teh je z diagnozo zaprte tuberkuloze različne oblike in raznih organov 299, in 10 slučajev odprte jetike. Rentgenskih pregledov je bilo 686, pregledov izmečka 49, tuberkulozna reakcija je bila izvršena 39 krat, sedimentacija krvi 241, pneumothorax so dobili 8. Sestra je pose-

zadnjih petih let. Zato se javno obračamo na banovinskoga svetnika gosp. Klekla i narodnoga poslanca g. dr. Klara s prošnjov, ka se to cesto kimprle sprejme za državno ali pa konči za banovinsko i se vupamo, da bomo posluhneni.

Na te način bomo meli troji ha-

tila 6 hiš v mestu, 30 družin izven mesta, med temi tudi v ljutomerskem srezu. Dolžina poti pri posetih izven Murske Sobote je 253 km, mesečno povprečno 110 km.

Odprtim tuberkuloznim se je nasvetovala bolnica, oziroma sanatorij. V sanatorij stá bila sprejeta 2 bolnika, ki sta člana bolniške blagajne. Nekateri bolniki z odprto tuberkulozo so se javili v bolnici, kjer smo jih zdravili in tako izolirali. Nekateri pa se niso odzvali temu nasvetu, čeprav smo jim povedali, da je zdravljenje zanje v bolnici brezplačno. Prisiliti pa jih ne moremo.

Radi pomanjkanja gmotnih sredstev ne more dispanzer nuditi revnim tuberkuloznim niti najbolj potrebnih stvari, kot n. pr.: žepni pluvalnik, termometer, razkuževalno sredstvo: lisol, milo, niti ne more nuditi podpore v živilih: mleko in drugo.

Čim dalj časa delamo, vedno bolj se prepričujemo, da je jetika v mursko soboškem in ljutomerskem srezu, še več pa v lendavskem srezu razširjena bolj kot smo mislili. Delokrog našega dispanzerja obsega namreč omenjene te tri srece.

Banovina in bolniška blagajna v tem letu ne moreta prispevati lanko letno svoto, ker nameravata tudi drugod ustanoviti dispanzerje — zato moramo vzdrževati naš dispanzer iz lastnih sredstev.

Radi tega še enkrat apeliram na predsednike občin, na prebivalstvo in vsa društva teh srezov, da pristopijo k Protituberkulozni ligi kot člani, da se s složnim delom še bolj približamo cilju: zatiranje tuberkuloze.

Šef dispanzerja
Dr. Brandieu.

Banque S. Baruch et Cie, 11. Rue Auber 11. Paris - 9 e.

odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vrš vse bančne posle najkolantneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune. Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 117-94, Paris; Holandija: št. 1458-66, Ned. Dienst; Luxembourg: št. 5967, Luxembourg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice. 24-4

sek: Prvič bo cesta v dobrom stani i bo odgovarjala svojimi nameni. Drugič cestni odbor lahko ponuca peneze za to cesto namenjene za druge potrebne ceste v srezu. I s tov cestov nišče nede mogeo več agitirati i lustvo mešati, kak se je to pod JNS godilo.

Kako se zavarujemo pri „Karitas“?

Nič lažjega ko to, ker „Karitas“ ne stavlja nobenih težkih pogojev.

Prva zahteva je, da si star že 7 let, nisi pa še vstopil v 80 leto.

Druga zahteva je, da si zdrav. „Karitas“ zavaruje samo zdrave osebe. Pri bole- havih osebah se zahteva krajši ali daljši čakalni rok.

Zavaruješ se tako, da stopiš k zastopniku „Karitas“ (zastopnika imamo že skoraj v vsaki župniji), ali se obrneš na vodstvo „Karitas“ v Mariboru (Orožnova ul. 8). Tam dobiš „ponudbo“ ki jo izpolniš i podpišeš. Na podlagi te ponudbe te „Karitas“ sprejme med svoje zavarovance.

Pri vstopu (ko oddaš podpisano ponudbo) plačaš samo 10 Din.

Glede zavarovanja samega sledeče:

1. Zavarovanje postane polnomočno takoj po vplačilu prve mesečne premije. Če bi torej zavarovane umrl takoj po vplačilu prve mesečne premije, bi se za njim izplačala njegovim svojcem vsa zavarovana svota. V slučaju, da bi umrl vsled smrtne nezgode, bi se izplačala celo dvojna zavarovana svota. Le v izjemnih slučajih veljajo posebne določbe, ki jih vodstvo Karitas predpiše z vednostjo zavarovance.

2. Višina zavarovane vsote se ravna po starosti, v kaki se kdo zavaruje i po višini mesečne premije. N. pr. če si star 20 let, ko se zavaruješ, je zavarovana vsota pri isti mesečni premiji mnogo višja, kakor če si star ob času zavarovanja 30 ali 40 itd. let. Naj pokaže zgled: Če si star 20 let, ko se zavaruješ i plačuješ mesečno 50 Din., znaša zavarovana vsota 2250 Din. Če si star 30 let i plačuješ mesečno 5 Din., znaša zavarovana vsota 1730 Din. Če pa si star 40 let, ko se zavaruješ i plačuješ 5 Din., znaša zavarovana vsota samo 1260 Din. Kaj sledi iz tega? Da ne odlašaj, marveč se čim preje zavaruješ. Škoda je vsakega leta, vsakega dneva, ker ne veš, kdaj se bo treba od sveta ločiti.

Kdor se želi še natančneje poučiti o zavarovanju Karitas, naj vpraša zastopnika, ali pa se obrne na vodstvo Karitas v Mariboru (Orožnova ul. 8). Tam dobi vsa potrebna pojasnila i navodila.

Pošta.

Denša Ivan, Chicago. Ček sprejeli. Bog plačaj. Čizmazija Mariji hodile Novine do sred januarja. Dužna tri dolare, lani nikaj ne plačala; Frank Martini hodile do 1. marca, Hozjan Ignaci (Johni) do konca marca, Kramar Janoš i Suster Martini bomo poslali do 1. maja. Teva plačata vsaki po en dolar, Frank i Hozjan pa telko menje, kelko menje časa sta bila naročeni. — Mihalič Antonija, Margival. Leta 1934. so hodile Novine z M. Listom novembra i decembra. To stane 19 Din. Dobili smo 109-15 Din. Tak je ostalo na l. 1935 Din 90-15. Leta 1936. smo dobili 96-60 Din. Tak je l. 1935 ščista plačano i je ostalo za letošnje leto plačanoga 86-75 Din. Duga bi tak bilo za letos samo 13-25 Din. — Gomboc Friderik, Montgarni. Hvala za pozdrav. Naslov spremenili. Zakaj si ne prile javo spremembe. — Horvat Katarine domaći. Trnje. Vaše Novine so prišle z Francije nazaj, prinesite nam njeni novi naslov. — Marič Agneš. Anor. Pozdravlaš ljublene stariše, sestre, brata i celo jürjansko faro. Pošlaja naročnino i na sveto mešo. Vse sprejeli. Sv. meša bo na Gospodov vnebohod za tebe. — Toplak Anica, Hotiza, v Franciji. Sprejeli smo 20 Din. — Konkolič Marija. Viglain. Peneze sprejeli, knjižico na spoved poslali. — Drvarič Kristina, Par Condee Brie. Peneze sprejeli i po želi razdelili. Bog plačaj. — Šeruga Franc. Germaine. Din 112 sprejeli. M. Liste smo poslali zdaj, prile ne so bili naročeni. Prosimo odgovor, kam naj obrnemo višek od 12 Din.

Dr. Janez Ev. Krek.

Božji blagoslov.

Povest.

„Prokleta nemirna vest, boš mirna. Vse bo šatan vzel, tudi tebe,“ čuje iz starčevih ust zaporedoma. Huda slutnja ga obide. V gozdu se mu izgubi starič izpred oči. Kar mu da bolna noga, se podviza. Prav je slutil. Srce mu zatrepeče in lasje se mu zježe, ko vidi Tomca, ki je baš zavezal vrstico krog bukove veje, krog vratu jo je imel že zadrgnjeno.

„Vrag vzemi vse. Uh! nemirna vest,“ je Tomec začel in Janez je videl, da je starič dvignil noge kvišku in se zagugal.

Glas je zastal Janezu. Groza ga je obšla kot še nikoli v življenju. Skočil je s čudovito naglico in odrezal vrv, da je siloma loputnilo truplo na na tla.

Ni imel toliko moči, da bi ga bil obdržal. Odvezal mu je brž vrstico z vratu in potipal na srce. Še je bilo. S kratkim vzdihljajem se je najprej obrnil k Bogu, potem pa je odpel obešencu obleko in ga jel z vso močjo drgniti po prsih.

„Tako ne sme umreti. Bog mi pomagaj in Devica Marija“ je vzklikal.

Polagoma se je zjasnila že modro zalita glava. Tomec je jel redno dihati in kmalu potem je odprl oči:

„Ali še ni konec? Hudobe so že skakale krog mene.“

V tem šele zapazi Janeza in zamuži:

„Ti me še mučiš, ti capin!“ zaklel je še. Več pa ni spravil iz sebe. Mirno ga zavrne Janez:

„Peter! Za sveto božjo voljo te prosim, ne preklinjaj! Z menoj vred zahvali Boga, ki je pripustil, da sem te jaz rešil gotove smrti. Če bi bil par trenotij kasneje prišel, bi bilo mogoče prepozno!“

„Rešil?“ se je začudil starič; šele zdaj se je zavedal, kako je z njim; poleg sebe je zagledal odrezano vrstico. Hotel je vstati, toda ni šlo. Obrnil se je na drugo stran in se začel hudovati, zakaj ga ni pustil capin pri miru.

„Hotel sem se končati in se bom še. Jaz ne morem več živeti, huje ni v peklu kot tukaj.“

„Ljubi Peter! Ne govori takih stvari! Veruj mi, da se vse lahko popravi in da tudi ti lahko dobiš mir v svojo dušo nazaj!“

„Ne; ni mogoče, jaz sem izgubljen“, je zaječal starič.

„Nisi in ne smeš biti. Nisem zastoj domala štirideset let molil zate in Bogu posojal na tvoj račun.“

„Ti? Zame?“

„Da, jaz. Peter, bodi prepričan, da je tu ob tvoji strani tvoj najvernejši prijatelj, ki bi zate rad daroval

vse, tudi življenje!“

„Ti? — Ali nisi ti Pavlov Janez? Ali me vse goljufa?“

„Sem, kot praviš, pa zato niso nič manj resnične moje besede.“

Nekaj trenotij sta oba molčala. Starec je gledal srepo Janeza v lice, potem pa je zopet začel:

„Prišel si, da bi me mučil. Pa ne boš me, ne pustim se ti.“ Znova je začel preklinjati.

Tresočega se glasu in solznih oči mu je odgovoril Janez:

„Poglej me! Siv sem že in ves zdelan. Ti tudi. Kmalu bova stala oba pred božjo sodbo. Ali res misliš, da ti bom lagal? Kar je bilo med nama, je pozabljeno. Jaz sem prisegel svoji materi, da bom molil zate, da bom za tvojo dušo obračal dobra dela. Držal sem prisego, kolikor sem mogel, in sam neskončno dobri Bog mi je dal priliko, da sem ti rešil telo in tudi dušo. Peter, ti ne moreš biti tako črno nevhaležen Bogu, ki te sedaj kliče k sebi, ki ti ponuja svojo ljubezen, svojo milost, svoje odpuščanje, da ne bi poslušal njegovega glasu.“

Starec je molčal. Poznalo se mu je pa, da nekaj vre v njem. Za nekoliko časa je šele rekel:

„Ko bi bilo to mogoče! Jaz sem največji hudobnež na svetu. Zame ni nobene pomoči. Uh! Nemirna vest! Kako me je opekla tvoja beseda.“

Od tistega dne še nisem nobene ure zaspal. Ponoči in podnevi mi je zvonila v ušesih. Pa sem se hotel končati. In ti, praviš, si mi rešil telo in — dušo, si rekel. Povej mi, ali je to mogoče?“

„Bogu je vse mogoče; samo če ti hočeš. Bog po storil vse, samo ti moraš hoteti, pa bo dobro!“

„Odpustil si mi, praviš. Materi si prisegel, da boš molil zame,“ je ponavljal starič in otožno so se mu nagubala lica. Zopet je obmolnil.

„Peter, vstani, če le moreš, greva domov. Name se boš opiral. Po poti se bova še kaj pomenila.“

Tomec je ubogal. Šlo je težko in le počasi sta se pomikala dalje. Velikokrat sta morala postati, da sta se odsopla. Janez je ljubeznivo pri-govarjal stariču in temu se je poznalo, da mu že segajo njegove besede do srca.

Zelo so se pri Tomaževih čudili, ko so zagledali, da prihaja stari oče ob Janezu oprt proti hiši. Tako mirnega že dolgo niso videli starca. Nihče si ni upal vprašati, kako in kaj. Iznenaden je stal pri vratih župan in podal očetu roko:

„Vas pa jaz popeljem v sobo. Ali ste kaj bolni?“ je sočutno vprašal.

„Bolani, o zelo bolani sem bil, a sedaj mi je bolje. Janez pa mora tudi z menoj. On je moj — — — Obmolnil je in povesil oči. (Dalje).